

Z ráje do ráje

**MŮŽEME
SE NĚČEMU
PRIUCIT I
Z TRAGÉDIÍ?**

Po nás potopa

Osvobozen od malomoncenství

Vědecký pohled na svět

Zachránce

Láska a láska

Zbytečné otázky

Utrpení - Ježíš je vždy ještě větší

Po nás potopa

PAVEL KÁBRT

To je výrok vyřčený často jako kritika nějakého jednání. Označuje se tak většinou bezohledné a sobecké chování či smýšlení člověka, kterému záleží jen na okamžitých výhodách, bez ohledu na budoucí dopad. Jestlipak si tento výrok říkali i oni dávni lidé před celosvětovou potopou? To by bylo docela kuriózní. Možná tohle přísloví neznali, ale jistě podle něj žili! Jak Ježíš Kristus, kterému se dá věřit, tak i mnohé starověké zápisky dosvědčují, že lidé před potopou byli bezbožní, požívační a zlí. To se nás samozřejmě netýká. My však nejsme ve svém uvažování o potopě odkázáni jen na literaturu a starověké zápisky. Velkou knihou o potopě je přece sám povrch celé naší Země, všech těch asi 510 miliónů čtverečních kilometrů. Vždyť téměř tři čtvrtiny z nich je pod vodou a ona suchá zem, po které chodíme, je opět asi ze tří čtvrtin neklamným svědectvím působení dávného vodního živlu: usazeniny tvoří většinu povrchu našich kontinentů, tedy např. břidlice, pískovce, vápence či jíly.

Boží stvoření?

Byl jsem před mnoha lety na přednášce jednoho vědce a vše, co si dodnes pamatuji, byl velmi působivý začátek. Přednášející nám ukázal obrázky krásných zasněžených hor, kopců a zelených údolí ozářených sluncem, a pak řekl: pěkné, že? Ale to není Bohem stvořený svět! Toto, co jsem vám ukázal, jsou hřbitovy mrtvých těl, kupy zkamenělin, které leží pod povrchem. Chodíme po nich, oblékáme se do nich (ropa, umělé hmoty), jezdíme na ně (nafta, benzín), topíme s nimi (uhlí), chodíme se na ně dívat do přírodovědeckých muzeí. Toto není ten nádherný, původní Boží svět – ten zahynul při potopě. My žijeme na hromádách mrtvol.

Smrt v číslech

Země zachovala ve zkamenělé (fosilní) formě milióny tvorů jak současných, tak vymřelých. Z těch asi 25 000 vymřelých živočišných a rostlinných druhů, které byly dosud nalezeny, ani jeden neposkytuje důkaz o přechodné nebo spojovací formě jak ji představuje evoluce. Podávají však velmi silný důkaz o obrovské katastrofě, která přišla na svět s vodním živlem. Hovoří o velkém utrpení a zničující síle nevídaných rozměrů. Těchto 25 000 je jen malé procento z 10 000 000 druhů, které dle hrubých odhadů žijí dnes. Souhrn podle Morise, založený na datech uspořádaných harvardským zkušeným paleontologem Kurtem Wisem, vypadá takto:

95% ze všech existujících zkamenělin jsou mělkovodní mořští bezobratlí živočichové, poněkud měkkyší. Např. škeble (mlži) se nalézají ve spodní vrstvě, vrchní vrstvě a vrstvě ležící mezi nimi. Je mnoho druhů škeblí, nacházejí se ve všech vrstvách a pořád ještě žijí i dnes. Nedomáhají se u nich k žádné evoluci, nacházíme stále tytéž škeble! To lze říci i o korálech a medúzách a mnoha dalších organizmech.

Zkamenělý nález dokumentuje v první řadě mořské organizmy v sedimentech, kterým očividně dala vznik přírodní katastrofa. Vezmeme-li zbývajících 5% zkamenělin za základ, pak 95% z tohoto množství jsou řasy a zkameněliny rostlin (4,75 % z celkového množství). Ve zbývajících 5% je více jak 5% hmyzu a další živočichové tvoří 95% (0,2375% z celkového množství). Všichni fosilní obratlovci dohromady, ryby, obojživelníci, plazi, ptáci a savci činí jen 0,0125% z celkového množství! Mnozí pocházejí z doby ledové. Na kvalitní zkamenělině nevidíme žádné známky evoluce. Evoluční teorie může být uplatňována tam, kde je velmi neucelený nález zkamenělin, ale ani samotná fakta evoluci nepodporují. Na celém světě je několik tisíc koster dinosaurů po a je známo několik set typů, které existovaly – ovšem, ani stopa po evoluci. Jakoby ty kostry spadly z nebe. („Problém přechodných forem“, Dr. Jerry Bergman)

Zemřeli, abychom mohli žít

Je mnoho příkladů, kdy někdo zemře, aby jiný mohl žít. Také předpotopní svět zahynul, abychom my mohli žít – kdyby jej Bůh ponechal, život by se asi brzo nadobro zastavil následkem všeobecně rozšířeného zla. Potopu můžeme tedy chápat jako operaci zhoubného nádoru, jehož další růst Bůh včas ukončil. Nicméně, přeživší pacient (živé organizmy a země) už není v tak dobré kondici, jako byl před potopou (před operací). Jizvy a bolesti vidíme všude. Vedle miliard mrtvol v zemských vrstvách, vedle strmých a nebezpečných hor, či propastných rozsedlin nás pronásledují zemětřesení, tsunami a uragány; škodlivé mutace a potravní řetězce, kdy jeden požírá druhého, aby přežil, jsou také důsledkem potopy.

Protože se při potopě mnoho rostlinných těl přeměnilo v uhlí a mnoho živočišných těl v ropu a plyn, můžeme dnes využívat energii těchto fosilních paliv a budovat průmysl. Ten náš tzv. moderní svět tu máme jen díky dávnému (asi také tehdy modernímu) světu před potopou a jeho zánik. Život však nežijeme díky hříchům a smrti hříšníků, ale právě naopak, jen z obrovské Boží milosti. Byl to přece svatý Bůh, který tak miloval svět, že syna svého jediného dal, aby žádný, kdo v něho věří nezahynul, ale měl život věčný. (Jan 3,16) □

Impressum

Nezávislý časopis »Z ráje do ráje« sleduje čistě misijní účel. Vychází šestkrát za rok. Cena jednotlivého výtisku je 30 Kč plus poštovné. Redakce a případní spolupracovníci pracují bez nároku na odměnu. Rádi bychom zasílali časopis na sběrné adresy, snížíme tím náklady na poštovné a uspoříme spoustu práce. Máte-li zájem, můžete si časopis objednat a předplatit na celý rok na adrese redakce. Pokud se vám časopis líbí, nabídněte ho sousedům, známým a spolupracovníkům. Mnozí z nich jistě o radostné zvěsti ještě neslyšeli.

Redakce:

Jaroslav Juřica
Ivana Trunečková

Adresa redakce:

Vydavatelství a nakladatelství Jurica Marcela – Ráj
Lubenská 630
739 11 Frýdlant n/Ostr.
E-mail: jaromar66@t-online.de
Tel/Fax: 0049 8024-473152
IČ: 732 32 785
Reg. značka Ministerstva kultury MK ČR E 15637
ISSN 1801-0059

Bankovní spojení:

Komerční banka Frýdlant n.O.
Číslo účtu: 86-5795310207/0100
Var. Symbol: 2005; Konst. Symbol: 308
IBAN: CZ6601000000865795310207
BIC: KOMBCZPP

Layout: video-musik.de

Tisk: Duotisk
Těškovice 61
747 57 Velká Polom

obsah

2	Po nás potopa Pavel Kábrt	úvodník
4	Můžeme se něčemu přiučit i z tragédií? (1) Ján Kováčik	téma
8	Osvobozen od malomocenství Sally Hohnberger	Ježíš osvobozuje !
11	Perličky C.H. Spurgeon	
12	Můžeme se něčemu přiučit i z tragédií? (2) Ján Kováčik	téma
13	1 Samuelova 30,6	k zamyšlení
14	Vědecký pohled na svět Armin Krakolinig	Biblická věda
16	Zachránce pravdivý příběh pro děti i dospělé	nazdar děti !
18	Láska a láska Pavel Kábrt	k zamyšlení
19	Zbytečné otázky C.H. Spurgeon	k zamyšlení
20	Utrpení – proč je Bůh dopouští? Peter Hahne	Ježíš hojí !
22	Bůh, coje to? Tomáš Kábrt	první přikázání
23	Moudrost nad zlato Píseň Šalomounova	báseň
24	Církev zábavy Jaroslav Juřica	naším čtenářům

Potom Bůh k Noemovi a jeho synům promluvil:

»Uzavírám s vámi tuto smlouvu:

*Veškeré tvorstvo už nikdy nebude vyhubeno
záplavou vody. Už nikdy nenastane potopa, jež
by zničila zemi.« 1 M 9,11*

MŮŽEME SE NĚČEMU PŘIUČIT I Z TRAGÉDIÍ?

JÁN KOVÁČIK

Jednoho dne příběhli k Ježíši lidé a zděšeně Mu vyprávěli o tragické události, která se stala v Galilei, kde římský prokurátor Pilát zmasakroval obětující Židy a jejich krev smíchal s krví obětovaných zvířat. Pak zvědavě čekali, jaká bude Jeho reakce. To, co řekl, je jistě překvapilo: „*Co míníte, že ti Galilejští byli větší hříšníci nežli všichni Galilejští, že takové věci trpěli? Nikoli, pravím vám. Nýbrž nebudete-li pokání činiti, všichni též zahynete.*“ (L 13,2,3)

A pak se Ježíš zmínil o jiné tragické události, která se stala v Jeruzalémě, když věž Siloe spadla a v jejích troskách našli smrt 18 lidí.

Tuto událost opět komentoval Ježíš tak, že z ní vyvodil poučení nejen pro ty, kteří byli kolem Něj, ale je platné až doposud: „*Domníváte se, že byli hříšnější než všichni lidé v Jeruzalémě? Ne, nýbrž, když nebudete činit pokání, všichni právě tak zahynete.*“ (L 13,4-5)

Přesuňme se nyní od těchto dvou událostí do současnosti, o které izraelský prorok v Babylóně předpověděl, že v ní „*bude rozmnoženo umění*“ (věda, poznání; zvláště v techn. oblasti; Da 12,4).

Žijeme ve světě plném technických vynálezů! Na jedné straně jsou sice prospěšné, na straně druhé inkasují velkou a krutou daň. „Požírají“, hubí a ničí ty, kterým by měly sloužit!

Jak smutné jsou statistiky nehodovosti na cestách! V ruské ponorce KURSK tragicky zahynulo všech 117 mužů posádky! A tak bychom mohli vyjmenovávat další a další tragické události, kterými platíme za technický pokrok. Všude kolem nás se plíží „něco“, co může způsobit nějakou tragédii: Na zemi, pod zemí, na moři, ve vzduchu...

Nyní se chci zaměřit na jednu tragédii, která v té době otřásla světem a tím se zapsala do smutných lidských dějin. Stala se **28.ledna 1986** – téměř před 20 lety. Jedná se o tragedii, vesmírného korábu CHALLENGER, ve kterém se vydalo na svojí výzkumnou misi do vesmíru sedm mladých, zdravých a krásných mužů a žen – astronautů. Každý z nich měl své plány, které žel, po 73 vteřinách od startu z Cape Canaveral, byly s nimi navždy pohřbeny! Jaké poučení by nám dal Ježíš z této tragédie? Můžeme se z ní i my něčemu přiučit?

Ano, můžeme. Vyzývá nás ke změně svých životů, často velice přízemních! Poučení je totéž jaké dal Ježíš svým posluchačům ve dvou úvodních příbězích. Nyní nás osloví sedm příběhů, které by měly ovlivnit život každého z nás a vést k tomu, abychom žili jinak, než doposud!

1/ Život je nejistý!

V den startu, ředitel jedné vysoké školy dopoledne shromáždil své studenty do školní posluchárny, aby mohli u TV pozdravit start své učitelky.

To, co se v několika okamžicích od startu stalo, je mělo poučit, že v tomto životě není nic jisté – „memento mori“, pamatuj na smrt! Na tuto skutečnost však často nedbáme, jako by se nás netýkala.

Když CHALLENGER v ohni explodoval, otřesení, se zarudlýma očima beze slov sklonili studenti své hlavy a hleděli k podlaze. Ředitel dal školu ihned uzavřít a společně se studenty sdílel zármutek a šok.

Před neštěstím se téměř každý domníval, že start vesmírného korábu je běžnou záležitostí, jako třeba pozorování východu slunce na Floridě.

24 krát předtím NASA úspěšně vyslala vesmírnou loď, beze ztráty na životě. V představě mnoha lidí řízení vesmírného korábu nebylo nebezpečnější, než řízení letadla.

Christa uvažovala podobně. Ráno, v den osudného letu, jí jeden technik nabízel krásné červené jablíčko. Bezstarostně pohodila hlavou, na které měla přílbu, mrkla na něj a vesele řekla: „Schovej mi ho, pochutnám si na něm až se vrátím.“ Nevrátila se!

Michael Smith, člen posádky, významaný bývalý pilot tryskové stíhačky válečného námořnictva ve Vietnamu, byl taktéž sebejistý a odvážný, alespoň navenek. Šest měsíců před startem, mu řekl jeho přítel: „Mike, ty ses zbláznil!“

„Neměj strach; je to tak bezpečné, jako let v kterémkoliv jiném letadle,“ oponoval Smith.

Severokarolíňan, **Francis R. Scobe**, vzpomínal, že když se poprvé připojil k NASA, řekl svým příbuzným, že let do vesmíru je sice risk, ale vůbec ne až tak nebezpečný, jak se zdá.

Když jeho syn a dcery, stáli třesoucí se zimou, upírajíce oči vzhůru, společně s dalšími příbuznými a

přáteli astronautů, na vyhlídkové terase Kenedyho vesmírného střediska, spatřili jak se koráb řízený jejích otcem, roztrhl v podivný hříbový mrak, který vytvořil Y.

Jejich mysl naplnily obavy, když po 40 vteřinách hrozného očekávání plného strachu, uslyšeli hlasatele NASA, který sklíčeným hlasem sděloval: „Obdrželi jsme hlášení, že loď explodovala.“

„Tatínku!“ – vykřikla Smithova osmiletá dcera Enin a její hlas se ztratil v pláči. „Tatínku, já tě chci. Tys mi slíbil, že se nic nestane!“ Michael Smith tento slib nemohl dodržet.

Apoštol Jakub napsal téměř před 2000 lety zvláštní slova, která vedou k zamýšlení i v dnešní době: „Slyšte, vy kteří říkáte: „Dnes nebo zítra půjdeme do toho nebo onoho města, a zůstaneme tam přes celý rok, budeme obchodovat a vydělávat peníze. Přece nevíte, co se zítra přihodí. Co je váš život? Jste jako pára, která se chvíli objeví a pak zmizí.“ (Jak 4, 13.14; Žilka)

Ron Mc Nair, skvělý černý fyzik z Lake City (Jižní Karolína), výborný hudebník, milující otec a manžel, diakon antiochejské baptistické církve, v Houstonu, ve státě Texas, pochopil, že raketový vesmírný koráb, se svým složitým komplexem systémů vyžaduje víru v něco většího než věda.

V r. 1984 řekl Ron na shromáždění baptistů v Los Angeles, když zde konal pobožnost: „Nechtěl bych se vyšplhat na vrchol toho velkého kouřícího monstra, hezky se na něm posadit, a čekat až se začne odpočítávat k nule...a vydat se na cestu z této zeme, kdyby to Jezis uz neudelal prede mnou.

Věřil, že jedinou jistotou v našem životě je Pán života, Ježíš Kristus, o kterém Bible praví, že je „tentýž včera, dnes i zítra“. (Žid 13,8)

2/ Truchlit ale nevzdávat se

Jen když se podíváme na život Ronovým pohledem, můžeme plně prožívat každý jeho okamžik, případně, se vyrovnat i s neštěstím.

Od zavraždění prezidenta J.F.Kenedyho, netruchlili Američané tak hluboce a kolektivně nad národní tragédií jako nyní. Prezident Reagan nařídil spustit vlajku na půl žerdi po celý týden. I když zavládne smutek, nikdy se nesmíme vzdát naděje! Jak vzácná jsou v takových situacích povzbudivá slova Písma: „Všim jsme tísněni, ale ne vháněni do úzkých; nevíme si rady, ale nejsme bezradní...jsme sráženi, ale ne ničení...neboť jsme jisti, že ten, který vzkřísil Pána Ježíše, vzkřísí s Ježíšem i nás a postaví s vámi.“ (2 Kor 4, 8.9.14; Žilka)

3/ Je životně důležité dávat pozor na výstrahy!

Víra neznamená, že můžeme zbytečně riskovat a bezstarostně sobě i svým rodinám způsobit nepříjemné situace.

Pro každou situaci, je nutné učinit všechna opatření, která jsou dostupná. Neměli bychom se domnívat, že vždy vše půjde hladce jako kdysi.

Pracovníci NASA mohli zabránit explozi vesmírného korábu. Kdyby uposlechli varování inženýrů, kteří navrhovali provést některá opatření na palivovém systému, vše mohlo být jinak. Komise, která se následně zabývala katastrofou rakety, zjistila, že inženýři protestovali proti jejímu startu, neboť se obávali, že kovová těsnění sloužící k zadržování horkého plynu by mohla selhat kvůli nízkým teplotám. A tak se stalo, že jedno z nich selhalo a pak následovala exploze.

Pracovníci Marshalova střediska vesmírných letů, nedbali varování inženýrů, takže za jejich neodpovědné chování, 7 astronautů zaplatilo nejvyšší cenu.

V Bibli – od Genesis po Zjevení – jsme vybízeni žít podle Božích zásad, svatého desatera, které nám dal Stvořitel ze své lásky a jsme varování před následky, když je zanedbáme. Bůh řekl Adamovi a Evě, že mohou jíst ze všech druhů rajskeho ovoce, kromě jednoho – ze

stromu poznání dobrého a zlého. Když neuposlechnou, zemřou.

Jelikož Boží rady nedbali, je doposud náš svět velkým hřbitovem, naplňovaným těly jejich potomků, pobitých ve válkách, hladem, nemocemi, stářím...

V knize Zjevení máme úžasnou zprávu, že na Nové Zemi už více nebude smrti, žádná bolest, ani zármutek. Bůh řekl: „*Kdo zvítězí zdědí všechno a já budu jeho Bohem a on bude mým synem. Ale strašlivým (zbabělým), nevěrným, ohydným, vražedníkům, smilníkům, modlářům i všechněm lhářům, díl jejich v jezeře, které hoří ohněm a sirou, jenž jest druhá smrt.*“ (Zj 21,7,8)

4/ Člověk má nevyčíslitelnou cenu!

Bezprostředně po explozi korábu viceprezident George Bush a Patrick Buchman, mluvčí Bílého Domu, vpadli do prezidentovy rezidence, aby jej informovali o tom, co se stalo. Prezident na ně překvapeně pohlédl od projevu na kterém pracoval. Bush, sotva nabral dech, řekl: „S vesmírným korábem se stala vážná událost.“ Buchman byl otevřenější: „Pane, koráb explodoval!“ Prezidentovy oči se rozšířily, a zeptal se: „Ten, ve kterém byla ta učitelka?“

Po několika dnech, při smutečním obřadu v Houstonu řekl prezident slova, která zasáhla srdce všech Američanů: „Dicku, Miku, Judy, Elle, Rone, Gregu a Christo, vaše rodiny a vaše země truchlí nad vaší smrtí. Good Bye, nikdy na vás nezapomeneme.“ Nezapomněli? – ptám se.

Když Američané uslyšeli o tragédii korábu, mysleli na těch 7 mužů a žen, kteří zahynuli a na jejich rodiny, neboť jeden lidský život je mnohem cennější než technika za milióny dolarů!

Jsem vděčný za biblickou zvěst, že Bůh stvořil člověka ke svému obrazu. I když jsme byli nevěrní, považoval

nás za tak cenné, že poslal svého Syna, Ježíše Krista, aby zemřel za nás, abychom my mohli v Něm získat věčný život. On nás vykoupil a proto má nárok na každého z nás. Mnozí ale volí život v hříchu a nemají zájem přijít k Němu, aby jim mohl dát věčný život.

Judith Resnik, 36 letá židovská specialistka pro kosmickou misi a druhá Američanka vesmírného letu, kdysi napsala báseň pro své židovské žáky. I když si to pravděpodobně neuvědomovala, její báseň popisuje poslání Mesiáše:

„Blahoslavený je ten pár (manž. dvojice) který je stravován ohněm lásky. Blahoslavený je takový žár, který propaluje tajné pevnosti srdce.“

Ježíšova vykupující láska byla silnější než smrt, mocnější než nejprudší plamen ohně a nemohly ji uhasit ani žádné vody. (Pís 8,6,7)

Život, smrt a vzkříšení Krista nás učí jedné věci – jestli nám vůbec něco řeknou: Pouze lidé mohou učinit život hoden žití; a smrt hodenou umírání.

5/ Za uskutečněním velkých věcí se skrývá velké nebezpečí!

Průkopníci v každém věku, počínaje lodní posádkou Kryštofa Kolumba, až po Challengeru, kdy 7 lidí opustilo své domovy, riskovali své životy v hledání lepšího světa. Christa plánovala psát své zkušenosti z cesty do vesmíru. Po svých studentech vyžadovala při probírání dějin amerických žen, pionýrek 19. století, aby četli jejich záznamy pojednávající o nebezpečí, s kterým se tyto průkopnice setkávaly a jakému utrpení čelily, když se přerývaly kodrealy v uzavřených vozech, tažených buvolů.

Jedna žena, těhotná svým osmým dítětem na cestě do Oregonu popsal o přebrodění rozvodněných potoků, uvíznutí v bahně a mnohoo dalších utrpení, které prožívala.

Dále se zmiňovala o hrobech jiných průkopnic, které viděla podél cesty a o svém soucitu s nimi když byly opuštěné, pohřbeny v divočině.

Christa, jako moderní průkopnice, podstoupila osamocení po dobu svojí pětiměsíční přípravy v Houstonu, zatím co její manžel Steve a dvě malé děti Scott a Caroline zůstaly v Concordu. Někdejšímu učiteli napsala: „Je těžké být daleko od domova, ale uvědomujeme si, že je to mimořádná životní příležitost.“

Své nebezpečí, pro které se rozhodla, si snad začala uvědomovat, až když jí nastal určitý problém se životní pojistkou. Ve skutečnosti nikdo, a ze všech nejméně Christa, neočekával, že ona, podobně jako mnohé průkopnice starého Západu, zaplatí svůj sen životem!

Ježíš opustil nebe a dal v sázku vše – postavení, moc, společenství se svým Otcem i s anděly. Proč? Proto, aby nás zachránil. (Ef 2,6-8)

Jaké nebezpečí jsme ochotni podstoupit pro Ježíše my? Znamená pro naše zaměstnání, postavení, rodiny, to co řeknou jiní, více než On? Rozhodnout se pro Krista není „Výměnný obchod“ – je to záležitost lásky za Jeho lásku. Tu lze dokázat pouze vírou.

Galilejští rybáři a celník, kteří se rozhodli následovat Ježíše, opustili vše – živnost i rodiny a nedožadovali se „odškodného“. Jednoduše šli, když je oslovil. Až po určité době se zeptali: „My jsme opustili všechny věci, a šli jsme za tebou. Cožpak nám bude?“

Ježíš, i když byl Králem celého vesmíru, na této zemi nevlastnil nic a neměl „kde sklonit ani svoji hlavu“. Z toho důvodu jím nic pozemského nemohl ani nabídnout. Dal jim však zaslíbení cennější nad zemské poklady. Řekl jim, že každý kdo pro něj opustil vše pozemské, „stokrát více vezme a život věčný obdrží dědičně.“ (Mat 19, 27,29)

Tutéž bohatou a nehynoucí odměnu má i pro tebe, když se rozhodneš ochotně Jej následovat.

6/ Ke hvězdám se bez Boží pomoci nikdy nedostaneme!

Lorna Onizuka, vdova po Ellisonu Onizoku, se domnívá, že její manžel obdržel nějaké varování (upozornění), že ho na palubě Challengeru čeká smrt.

Dřív než letěl do vesmíru na své první misi na palubě Discovery, připravil pro svojí rodinu knihu, která obsahovala pojistné dokumenty, rodinné obchodní instrukce, a dopisy pro své dcery. V době tohoto letu byla knížka zapečetěna v sejfu v ubytovně mužstva na Cape Canaveral.

„Loro“, zeptal se několikrát Onizuka své ženy před svým letem: „Víš, kde je ta kniha, kdyby se mi něco stalo?“

„Byla jsem tím znepokojena a on to věděl“, řekla později reportérovi.

Před svým druhým startem se Onizuka o knize nezmínil. Učinil však něco, co se jí nyní zdá divné. Před vstupem na palubu korábu zavolal svojí rodině a svým dcerám řekl, co jím napsal v zapečetěných dopisech.

Děvčata se smála a křičela, pak daly telefon matce. Ellison a Lorna spolu mluvili něžně. Velice se jí za různé věci omlouval a ona jemu, že mu hubovala. Po neštěstí Lorna objevila, že knihu přinesl domů, místo aby ležela uložená v sejfu.

Před startem Ellison pro tisk uvedl:

„Budu pozorovat Halleyovou kometu, řekli mi že mám k tomu jedinečnou příležitost.“ Přesto si uvědomoval, že jeho smrtelnost a omezenost lidské techniky by mu mohla v pozorování slavné komety na její druhé návštěvě z hlubin vesmíru v tomto století zabránit.

Sebe i svojí rodinu na tuto tragickou událost připravil. Amerika vyslala lidi na měsíc r. 1969. Ve svém nadšení ovšem zapoměla, jak jsou hvězdy ve skutečnosti daleko! Měsíc je od Země pouze 250 000 mil (400 000 km), avšak nejbližší hvězda, Alfa Centauri, se nad námi třpytí ve výšce 25 triliónů mil (40 triliónů km). Rychlostí 40 tisíc km za hodinu vesmírnou rychlostí by let k ní trval 115 tisíc roků, což je asi 1.150 lidských životů!

Naše smrtelnost nás drží ve vězení času. Pouze Ježíš má klíče od smrti. Jen On a andělé se mohou pohybovat nezávisle na fyzikálních zákonech. (Sk. 1,8) On zaslíbil, že se vrátí brzo. Přejde, aby nás vzal k sobě, ke hvězdám! (1 Te 4,16.17)

7/ V nebi je místo pro všechny

Posádka Challengeru byla různorodá. Velitel Francis R. Scobee (46), letecký inženýr a vietnamský bojový pilot; Judith A. Resniková (36), druhá americká žena ve vesmíru, držitelka doktorátu elektr. inženýrství; Ellison S. Onizuka (39), zkušený pilot, japonský buddhista; Michael J. Smith (40),

držitel mnoha válečných vyznamenání. Oprávnění létat získal dřív než se naučil jezdit autem; Georgy B. Jarvins (41), satelitní návrhář; Ronald E. Mc Nair (36), fyzik a druhý černý Američan ve vesmíru a Christa McAuliffeová (37), první učitelka ve vesmíru, která získala srdce všech Američanů.

Když kráčeli v jednu šiku v modrých stejnokrojích (kombinézách) NASA, byli přesvědčeni, že jejich úspěch závisí na spolupráci.

Bůh oslovuje každého člověka, aby se stal obyvatelem nebe. On má zájem o každého. Jeho „věčné evangelium“ je adresováno všem obyvatelům naší Země, každému národu, pokolení, jazyku i lidu. (Zj 14, 6)

Ti, kteří poletí s Ježíšem v doprovodu andělů nebeskými koráby ke hvězdám až k Božímu trůnu, nepoletí pod logem NASA v modrých kombinézách, ale budou oděni nádherným bílým rouchem (Zj 7,9), na kterém bude uvedeno jejich vyznání: „Kristus naše spravedlnost“. (Jer 23,6; Zj 19,8)

Ježíš jasně řekl, že „v domě Jeho Otce je dostatek místa“. Proto záleží na osobním rozhodnutí každého, zda má zájem žít věčně s Ježíšem, který nás vykoupil. □

Volně zpracoval Ján Kováčik podle časopisu Signs of The Times, January 1987

Pokračování na straně 12

JEŠTĚ DVA MĚSÍCE ŽIVOTA

Tato malá knížečka pomohla mnoha nemocným lidem dosáhnout znovu plného zdraví. Pisatel chce nejen ukázat cestu z nemoci k plnému uzdravení, nýbrž také cestu ke spasení Ježíšem Kristem, cestu k životu věčnému. Nezáleží na tom, v jakém stavu se člověk nachází, je zde vždy naděje pro každého, který uchopí nabízenou ruku a přijme Jeho radu.

Cena: 10,00 Kč
Konečná Krista
739 96 Bystřice n.O. 428

Osvobozen od malomocenství

SALLY HOHNBERGER

Co cítí malomocný?

Vžijte se do jeho situace! Jste odděleni od své rodiny, máte nemocné tělo, jste bez pomoci, nemáte žádné východisko. Síla pozitivního myšlení vám nemůže pomoci. Jste mezi stejně trpícími lidmi. Odpadávají vám prsty, celé tělo hnije a váš ještě zdravý rozum říká: „Není žádná naděje na uzdravení.“

Není náš život podobný? Vidíme hřích, který nás svazuje? Vidíme, jak nám odpadávají prsty, ruce a nohy? Pozorujeme své přátele, jak zápasí v křesťanském životě, a nenacházejí radost a štěstí? Vidíme jak bojují proti křesťanství a nedovolí Bohu vejít do svého srdce? Necítíme se také bezmocní a beznadějní? Nejsme ve stejné situaci jako malomocný? Nevypadá náš život téměř katastrofálně?

Malomocný byl odsouzen k smrti. Dříve nebo později by ho dostihla. Byl to bolestivý život. Věděl, že to je následek sobeckosti. Věřil, že pro něj není naděje na záchranu, že pro něj neexistuje věčný život. „Pane, jen kdybych mohl být zachráněn od svých hříchů! Kdybych mohl zemřít s nadějí, že Tě uvidím na věčnosti!“ Tato touha rostla v jeho srdci. Po tom toužil.

Co je malomocenství? Co je hřích a egoismus (sobectví)? Vidíš, jak jdou ruku v ruce? Malomocenství je nevyléčitelná nemoc. Když jsem pozorovala svůj život a sobectví, které se všude projevovalo, pocítila jsem, že bez Ježíšovy pomoci se neuzdramím. I v mém životě byla nakažlivá nemoc sobectví.

Naši kluci si šli hrát na dvůr s chlapci našich známých, kteří nás navštívili. Děti si hrály docela nevinně. Náhle jeden chlapec vzal klacek, který mu představoval pušku a s ním „střílel“ kolem sebe. Malomocenství hříchu je velmi nakažlivé. Naše děti by to nikdy nenapadlo, ale najednou „střílení“ opakovaly po jiných dětech. Pak přineseme svoje děti k Ježíši a chceme vše vrátit do původního stavu. Jsou hřích a sobectví nakažlivé? Nevplíží se lehce do našeho života? Určitě ano.

Malomocenství bylo považováno za pokutu za hříchy na tvém kontě. Člověk byl nečistý, nepatřil více do společnosti. Ještě když jsem žila ve světě a nevěděla jaký jsem veliký hříšník, cítila jsem se světem uznávaná. Když jsem začala hledat Boha pro naději svého života a pro kontrolu nad svým sobectvím, cítila jsem se od světa odříznuta.

Foto: Hermann Reutelschöfer

Hřích nás odděluje od mnoha věcí. Kůže se odloupává. Malomocenství je bolestivé. Vidíš to? Je to skutečnost. Nekazím si také život v rodině svým sobeckým chováním vůči dětem? Jak např. opravuji jejich chyby ve vztahu ke svému partnerovi? Jak mluvím před svými dětmi o známých v jejich nepřítomnosti? Nepohlcuje hřích a sobectví lásku v našich domovech? Musela jsem tomu dát za pravdu.

Malomocenství se doma projevu- je slovy „Já chci“. Vidíme to již u malých dětí, když křičí: „Já to chci!“, „To nechci“, „Dělej rychle!“, „Rychle přijď!“ Netrpí naše děti malomocenstvím hříchu, když nařkají, nenechají matku domluvit a neslušně se chovají? Není druh malomocenství „já chci“ také vidět u rodičů, když jeden prosazuje svou vůli a druhý se nechce poddat?

Kdo nás může osvobodit? Pojd! Udělej to jako malomocný!

Necháváme bez slitování dopadat naše hromy a blesky na děti, které tak milujeme. Děláme to ve špatném duchu, protože dáváme volný průchod sobeckosti ve svém srdci a nenecháme v něm Ježíše. Navzájem se zlobíme a zraňujeme chladným útočením. Není studené mlčení stejně špatné jako zlá a strohá slova? Určitě. Zažila jsem již trest mlčením. Myslím si, že je to velmi špatné. Cítíš se plný beznaděje, nečistý, odsouzený k smrti.

Cítíš se jako malomocný? Ježíš nás chce vyléčit. Mt 1,21: „*Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš, neboť on zachrání svůj lid od jejich hříchů.*“ Ježíš mě chce zachránit od mých hříchů a ne v nich. Nechce, abych sloužila dvěma pánům. Chce mi ukázat, jak Ho mohu následovat. Bůh mě chce řídit. Chce mě naučit, jak mohu konat Jeho vůli. Chce,

abych mluvila to, co On chce říci. Dělal to, co On chce, myslela jako On a jedla to, co On chce abych jedla. Chce, abych přes Něho všechno filtrovala.

Rakovinový nádor - hřích začíná v myšlení. Léčení začíná také v myslí.

O čem přemýšlí malomocný?

Prožívá různé pocity, strach, přání změny, myslí na své hříšné zacházení se ženou a dětmi. O čem přemýšlí? Rozhlíží se v místě vyhrazeném pro lidi nemocné malomocenstvím. Jeho beznadějná situace se potvrzuje. Kolem něho se pohybují lidé v různých fázích umírání. Také my jsme svědky, jak hřích v různých fázích vede ke smrti naše přátele, spolubratry, sestry a kazatele.

Malomocný přemýšlí o svém životě a vzpomíná si na stále pravdivý text z knihy Kazatele, Kazatel 1,2: „*Marnost nad marnostmi, řekl kazatel, marnost nad marnostmi, a všechno marnost.*“ Vidí, jak zbytečné bylo tvrdé zacházení s dětmi. Nejraději by všechno vrátil zpět i to, jak využíval svou ženu ke svému pohodlí. Také by rád vrátil svůj nezájem o svou ženu, děti a přátele. Stále v něm sílí myšlenka: „Kdyby mi dal Bůh možnost, abych mohl do určité míry napravit svoji bezohlednost, se kterou jsem uplatňoval svoje JÁ a svět. Chtěl bych jen následovat Ježíše. Chtěl bych následovat Boha. Chci se změnit. Rád bych se uzdravil.“

Uprostřed těchto beznadějných a bezmocných myšlenek dostává podnět od Ducha svatého, který ho vede k lítosti. Duch svatý ho volá. Malomocný nezná Boží hlas, ale cítí zvláštnost těchto myšlenek: „Tento Ježíš Nazaretský uzdravil hodně lidí. Může snad i mě uzdravit?“

„Ne, ne,“ říká jeho rozum, „zašel jsem příliš daleko. Přišel jsem již o

velkou část své ruky, nohy jsou již také zasaženy, téměř nemohu chodit.“ Ale myšlenka se neustále vrací a chce mu vrátit i naději: „Ježíš. Snad je to Mesiáš, na kterého jsme čekali. Říká se o Něm, že všechny miluje a každého přijme.“ Naděje a touha v jeho srdci sílí.

Ale rozum říká: „Ne!! To je nemožné. Udělal jsem mnoho špatného. Dopustil jsem se neodpustitelného hříchu.“

Znovu a znovu mu dává Duch svatý naději. Naděje postupuje stále o kousek dále, ale jeho rozum mu říká, že je nula. Rabín přece řekl: „Malomocenství je prokletí za život hříšníkům!“ A to je pravda. Je to absolutní pravda. Každý den ale šeptá Bůh ubohým, bezmocným a malomocným lidem: „Bůh tě miluje. Chceš mu důvěřovat?“ Mluví takto Bůh i k tobě, ke tvému srdci?

„Snad i mě může Bůh vyléčit,“ přemýšlí malomocný jednoho večera. „Vyléčil jiné, snad... vyléčí také mě, když , když (jeho srdce je plné touhy) se jen dostanu do Ježíšovy blízkosti! Kdybych Ho jen mohl uvidět. To by mi stačilo.“

Podléhá však zákonům pro malomocné. Ti musí roztrhnout svůj oděv a volat: „Nečistý, nečistý.“ Nesmí se ničeho dotknout, jejich dech je jedovatý, jejich dotek může přenést malomocenství.

„Snad, snad, když Ho jen uvidím. Ach, to je beznadějné. Kde Ho najdu? Odkud se dozvím, kde právě je?“ Duch Boží dále působí na jeho srdce. Konečně jej vidíme na stezce vedoucí do kopce, doufajícího, že spatří Ježíše.

„Pokusím se o to,“ řekl. Dověkl se na vrchol pahorku a dole uviděl Ježíše. Jeho srdce poskočilo radostí. Ten, na koho vsadil všechnu naději, jeho jediná naděje, stojí před ním. „Snad mi odpustí. Snad mě vyléčí.

Chtěl bych se uzdravit jako mnozí jiní. Chci být svobodný.“

Váhá. Zákon, kterému podléhá malomocní ho zadržuje. Stojí a upřeně hledí na dav lidí. Vidí, jak jiní jsou uzdravováni. Slepí vidí, ochrnutí běhají, hluší slyší, nemocní jsou uzdraveni. Rozhodl se: „Nezáleží na tom, co se stane. Musím jít za Ježíšem.“ Sám Ježíš, jeho zachránce, přitáhl malomocného k sobě.

Ježíš vyučoval na břehu jezera, obklopen lidmi. Z dálky malomocný zaslechl několik slov ze rtů zachránce. Odvažuje se stále blíže k davu lidí. Zákony, kterým podléhal, strach se setkání s lidmi, vše je zapomenuto! Myslí jen na požehnanou naději, na vyléčení.

Pohled na něj je děsivý. Nemoc ho těžce poznamenala. Lidé se mu vyhýbají a nastává panika. Nikdo s ním nechce přijít do styku. Několik lidí se ho pokouší na cestě k Ježíši zadržet, ale zbytečně. On je nevidí ani neslyší. Výkřiky odporu neslyší. Vidí jen Syna Božího. Slyší jen hlas promlouvající k umírajícímu. Poznává ten hlas. Je to hlas, který ho volá, který ho vedl celou cestu. Dostává se k Ježíši a vrhá se mu k nohám a volá: „Pane, jestli chceš, můžeš mě očistit.“ Doufal navzdory všem okolnostem. Pak Ježíš pronáší důležitá slova: „Chci, buď čist.“

Ježíš na něj položil ruku. Nebál se doteku. Malomocný se okamžitě změnil. Jeho maso se uzdravilo, nervům se navrátila jejich funkce, barva kůže, typická pro lepru, zmizela.

Hovoří Bůh i ke tvému srdci? Totéž se může stát tobě, Sally! I tobě, milý čtenáři! Nezáleží na tom jaké máš zranění, jakou máš bolest, jestli máš neposlušný jazyk, hořkost v srdci, neschopnost přemýšlet, problém s výchovou dětí a jejich vedením ke Kristu. Bůh tě chce uzdravit a učit.

Snad stojíš daleko od Boha a myslíš si: „Moje malomocenství je příliš pokročilé. Dopustil jsem se neodpustitelných hříchů.“

„Nikoho Bůh neponechá sobě samému na pospas, dokud je naděje na záchranu. Člověk se odvrací od Boha, ne Bůh od člověka.“ (Thoughts from the Mount of Blessing, str. 93). Toto poselství oslovilo mé srdce. Protože jsem byla doma potrestána studeným mlčením, myslela jsem si, že musím dát Bohu stejnou dobu, jeden týden, než přejde Jeho zloba na mé hříchy. Bůh mě ale přivedl k poznání, že mě tak miluje, že bez Něj nemůžu nic dělat. Pochopila jsem, že jsem zhřešila, a že se potřebuji jen obrátit k Bohu a budu očištěna tak, jako byl očištěn malomocný. Bůh říká: Mt 11,28: „*Pojďte ke mně, všichni upracovaní a obtěžkaní, a já vám dám odpočinout*“. On nám chce dát pokoj a očistit nás od všech hříchů.

Uzdravením malomocného Ježíš, také ukázal, jak může očistit srdce od hříchu. Muž, který přišel k Ježíši, byl plný malomocenství. Smrtelná nemoc se rozšířila po celém těle. Ježíšův dotek mu daroval životní sílu a malomocenství zmizelo. Totéž se stane s hluboce zakořeněným, z lidského hlediska, nevyléčitelným hříchem. Iz 1,5: „*Proč, čím více biti býváte, tím více se odvracujete? Všecka hlava jest neduživá, a všecko srdce zemdlené. Od spodku nohy až do vrchu hlavy není na něm místa celého, jen rána a zsinlost, a zbití zahnojené, aniž se vytlačuje, ani uvazuje, ani olej změkčuje*.“ Jeho přítomnost má na hříšníky léčivé účinky. Každý, kdo se s vírou skloní k Jeho nohám a řekne: „Pane, chceš-li, můžeš mě očistit“, se uzdraví. Mt 8,2: „*Vtom přišel jeden malomocný a klaněl se mu se slovy: „Pane, kdybys jen chtěl, můžeš mě očistit*.“ Ježíš vztáhl ruku, dotkl se ho a řekl:

„Chci to. Buď čistý!“ A jeho malomocenství bylo ihned očištěno.

Doufám, že to pro tebe znamená stejnou naději jako tehdy pro mě. Dovol, aby se tě Jeho ruka dotýkala, a to nejen ráno. Není to Bůh, který se od nás odvrací, nýbrž my se odvracíme od Boha. Ale můžeme se k Němu obrátit. Hřích můžeme překonat jen v Jeho přítomnosti. Jestliže Ho z nepozornosti opustíme, vraťme se k Němu ihned zpět.

Od kterých nemocí tě chce Bůh uzdravit? Jestli Mu odevzdáš jednu po druhé, bude je mít brzy všechny. To je povzbuzující. Co může Bůh udělat se srdcem, když se mu cele odevzdám? Co může udělat s mým duchem, s mými pocity slabosti? Co může udělat s mým manželstvím, s mými dětmi? Mohou se učit chodit s Bohem? Samozřejmě! Že ano! Ale moje ruka musí nejprve pevně spočinout v Boží ruce a pak moje děti budou nástrojem v ruce mého zachránce.

Jak rychle léčí Bůh ?

Kdy se náš sobecký život může uzdravit? Kdy byl malomocný uzdraven? Ihned. Proč? Stal se pro nás příkladem, abychom viděli, že nás chce Bůh uzdravit ze sobeckosti a hříchu stejně rychle, jako uzdravil malomocného.

Prosíme-li o pozemské pozhledání, je možné, že se vyslyšení modlitby zpozdí nebo nám Bůh dá něco jiného, než o co jsme prosili. Je to jiné, když prosíme o očištění od hříchu. Je to Jeho vůle...(Sally) ... osvobodit od hříchu...(Sally) udělat tě svým dítětem...(Sally) uschopnit tě vést posvěcený život: Gal 1,4: „*který dal sám sebe za naše hříchy, aby nás vysvobodil z nynějšího zlého času podle vůle našeho Boha a Otce*“, 1 Jan 1,4: „*Toto vám píšeme, aby vaše radost byla dokonalá*“

O co dokonaleji se mu odevzdám, o to více mě očistí. Jestliže si ze strachu něco ponechám, mohu mu to odevzdat zítra, neboť moje důvěra v Něho poroste, když uvidím, co On dnes činí pro mě. Od hříchu a sobeckosti, pokud nad námi vládnou, můžeme být osvobozeni ihned.

Musíme být bezmocní, bez naděje a v pochybnostech? Jen když zapomeneme na Boží moc. Pramen síly vyslyšení modliteb a očistění od hříchu nám zůstane tak dlouho uzavřen, dokud z hloubi srdce nevyslovíme slova: „Pane, když chceš, můžeš mě očistit.“ Bůh nás může jen tehdy očistit, když mu to dovolíme. Mar 1,40.41: „Přišel k němu jeden malomocný, padl před ním na kolena a prosil ho: „Kdybys jen chtěl, můžeš mě očistit!“ Naplněn soucitem, Ježíš vztáhl ruku a dotkl se ho se slovy: „Chci to. Buď čistý!“ Věříš tomu, co nám Bůh dal poznat ve třech evangeliích?

Jak se malomocný změnil

Malomocný slyšel Boží hlas. Reagoval s vírou, jednal, následoval, rozhodl se a byl uzdraven. Malomocenství bylo na vždy odstraněno.

Malomocenství, sobeckost, hříšné pocity, myšlenky, slova a činy mohou být potlačeny jen pokud máme spojení s Ježíšem a jsme-li s ním za jedno. Sobeckost a hřích budou z našeho těla a mysli odstraněny teprve tehdy, až Ježíš přijde jako král. Mohou ale být drženy na uzdě, budeme-li ve spojení s Ježíšem. Svěřte se do Ježíšovy ochrany, o ostatní se postará.

Moje negativní vlastnosti budou potlačeny stálou odevzdaností Ježíši, neboť On krotí sobeckost. Na její místo se dostane Boží milost a síla vděčnosti. Domovy, oblečení i vzduch budou očistěny od malomocenství. Naše spory a těžkosti nám ukazují, že potřebujeme Boha. □

Přeložil J. Juřica

**Z kořenu víry roste
ovoce radosti.**

**Radost v Bohu má
proměňující sílu.**

**Pravá a trvalá radost,
je jen radost v Bohu.**

**Starost způsobuje
ztrátu životní síly.**

**Nezabydluj se v poušti
nářku, nýbrž bydlí v
zemi spokojenosti a
klidu.**

**To, co dělá radost
Bohu, přinese i radost
nám.**

C.H.Spurgeon

MŮŽEME SE NĚČEMU PŘIJÍT I Z TRAGÉDIÍ?

Pokračování ze strany 7

JÁN KOVÁČIK

Dva koráby – Noeho a Challenger

Když jsem v Signs of The Times četl o Challengeru jako o vesmírném korábu, vzpomněl jsem si na jiný koráb, který byl postaven asi před 4350 lety. Ten první byl určen pro plavbu na vodě, ten druhý ve vzduchu. Učiňme nyní porovnání v čem mají něco společného a v čem jsou rozdílné. Zamysleme se nad tím, proč ten první vydržel na rozbourěných vlnách plout téměř 6 měsíců (1 M 7,11; 8,4), kdežto ten druhý po několika vteřinách letu skončil tragicky. Někdo však pohotově řekne, že pro technickou závadu.

a) Noeho koráb

Byl postaven na Boží příkaz a projektantem byl sám Bůh. Pro jeho stavbu vydal přesné pokyny. Noe je respektoval. Nic nezměnil ani neopomenul: „Učiň sobě koráb z dříví gofer....a okleješ jej vnitř i zevnitř klím...třístet loktů bude dlouhost toho korábu, padesáti loktů šířka jeho a třicet loktů vysokost jeho. Okno uděleš v korábu...Dveře také v boku jeho postavíš...I učinil Noe podle všeho, jakž mu rozkázal Bůh, tak učinil.“ (1 M 6,15.16.22)

Nebyl stavěn v nějakém přístavním doku (u moře, nebo řeky) ale na pevnině ani po dokončení nebyl k vodě přesunut. Jeho plavba začala, až Bůh způsobil potopu. Byl postaven pro záchranu lidí o které Bůh jejího stavitele informoval: „...Bůh řekl Noemovi: Konec všelikého

těla přichází přede mne, nebo naplněna jest země nepravostí od nich; z té příčiny, hle, již zkažím je se zemí.“ (1 M 6,13)

Dřív než Noe s rodinou vstoupil do korábu – celkem 8 lidí – z hor a lesů přicházela nejrůznější zvířata a přilétali ptáci, aby v něm našli záchranu. Jen lidé neměli zájem! Když se dostavily přívalové deště a když se otevřely obrovské zásobárny podzemních vod, koráb pod dohledem Božích andělů bezpečně plul.

Vrátíme se na chvíli na počátek naší Země, abychom se dověděli jak tehdy, po stvoření vypadala. Autorka knihy Patriarchové a proroci, Ellen G. Whiteová na straně 21 uvádí:

„Když vyšla Země z rukou Stvořitele byla neobyčejně krásná. Na jejím povrchu se střídaly hory, pahorky a roviny s nádhernými řekami a půvabnými jezery; Pahorky a hory však nebyly příkré a strmé a netvořily tak ostré útesy a hrozné propasti, jako je tomu nyní...“

Kde se tedy vzala tak vysoká horstva a obrovské hloubky v mořích? Odpověď je opět ve zmíněné knize:

„Potopou se změnil všechn povrch země...Silný vítr, kterému dal vanout, aby vysušil vody, strhl sebou i vrcholky hor...Na zemi panoval chaos a nepopsatelná spoušť...“ (str. 70)

Když Bůh spuštěním potopy uvolnil (odplomboval) zablokované podmořské živly, ty pak následně vychrlily z útroby Země množství materiálu, čím vznikly různé vcelhory.

Přesto, že tyto živly byly silnější než 26. prosince 2004 v jihovýchodní Asii. Žádný z nich korábu neuškodil. Byl to Boží projekt a koráb byl pod Jeho ochranou.

Je však nutné, abychom se zamysleli nad slovy Písma, adresovanými lidem před druhým Ježíšovým příchodem: „Slovem Božím...onen první svět vodou jsa zatopen, zahynul.Ta pak nebesa, kteráž nyní jsou i země, tímž slovem odložená, chovají se k ohni, ke dni soudu a ztracení bezbožných lidí.“ (2 Petr 3,5-7)

Ano, blíží se druhá bouře, závěrečná, která bude hroznější než v době Nocho. Země bude propálena a pročištěna ohněm, hřích a hříšníci z ní budou definitivně odstraněni.

b) Vesmírný koráb Challenger

Byl stavěn z příkazu NASA (National Aeronautics and Space Administration), což je americký Statní úřad pro letectví a kosmonautiku. Jeho posláním bylo proslavit člověka, který se měl dostat co nejbližší k nebi – ke hvězdám. Už kdysi po potopě, se lidé chtěli proslavit svým stavitelstvím – stavbou věže, jejíž vrchol by sahal až do nebe. (1 M 11,4)

Přesto, že její stavitelé byli jedné národnosti a jednoho jazyka, nedomluvili se na postupu práce, neboť Bůh způsobil v jejich řeči zmatek a to, co vybudovali bylo sraženo k zemi blesky z nebe. (Patr.a Pr. str.80)

Na všechny lidské projekty budované bez Boha, platí slova Písma: „Nebude-li Hospodin stavěti domu, nadarmo usilují ti, kteří stavějí jej.“ (Žalm 127,1)

Něco prozrazuje i jméno vesmírného korábu Challenger – „VYZÝVATEL“. Provokovat (vyzývat) Boha k soupeření se nevyplácí. On postavil mezi sebou a člověkem hranice, které nelze překročit! I když se bude zdát, že se k nim člověk už blíží, říká: „I odtud strhnu tě, praví Hospodin.“ (Abdiáš 1,4)

Naší předností je Boha vzývat, klanět se Mu, vzdávat Mu čest a slávu a pokorně Jej následovat. Je toho hoden! Jeho koráb záchrany má doposud dveře otevřené a přijímá každého, kdo má o záchranu zájem. Brzo však zazní hlas: „Ukončete nástup, dveře se zavírají!“ □

Ján Kováčik

1Samuelova 30,6 (b): „...Však posilnil se David v Hospodinu Bohu svém.“

Mnozí lidé se cítí osamocení a nešťastní, a když člověk vidí, v jakých poměrech žijí, docela je chápe. Ale vrátí se jim štěstí, když se jejich situace změní k dobrému? Na chvíli snad, ale jinak je známo, že štěstí a trvalá radost absolutně nezávisí na vnějších okolnostech, ve kterých žijeme.

Existuje pro to mnoho příkladů. Na podzim 1993 byly zveřejněny soukromé dopisy herečky Greta Garbo, které kdysi psala své přítelkyni. Vyšly najevo otřesné skutečnosti. Když byla herečka na vrcholu své slávy – a její ctitelé ji nazývali „božskou“ – psala: „Nevěřila bys, jak to bolí, být zmatená a nešťastná, tak jako já. Nikoho už nemohu ani vidět.“ A o trochu později psala: „Jsem tak osamělá, tak sama.“ V posledním dopise z roku 1984 píše velkým, téměř dětským písmem: „Jsem smutná a necítím se dobře – mám strach.“ Zemřela o šest let později ve věku 85 let.

Zcela jinak tomu bylo s Davidem, který se stal izraelským králem. Mluví o tom náš biblický verš. David byl tehdy vyhnán ze své vlasti a našel úkryt u nepřátel svého lidu. Zamotaná situace! Navíc byli v době jeho nepřítomnosti přepadeni a odvedeni někteří z jeho rodiny a rodin jeho přátel. Tu se dočkal hrozeb i od svých, do té doby věrných přátel. A právě když byl v těchto strastiplných okolnostech, čteme o něm, že se posilnil ve svém Bohu. Domníváte se, že je váš stav bezútěšný? I vy můžete učinit osobní zkušenost s Bohem. Učte se poznávat tohoto silného Boha a důvěřujte Mu! □

Vědecký pohled na svět

ARMIN KRAKOLINIG

Speciální důkazy proti evoluční teorii

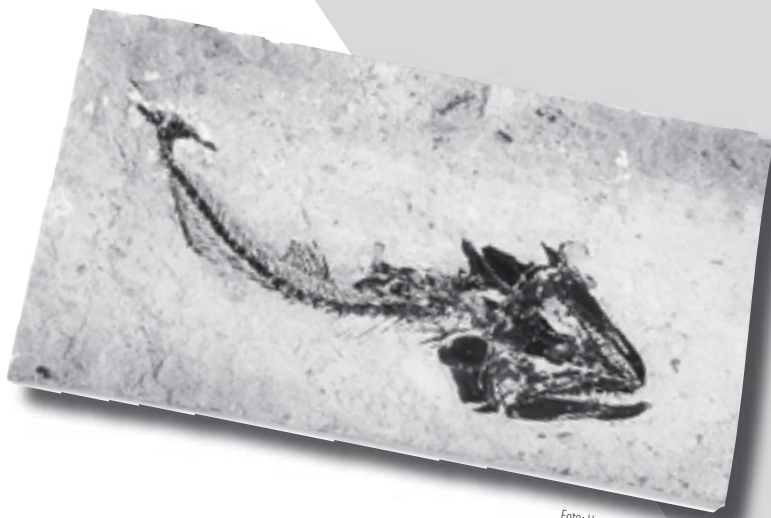

Foto: Hemera

***Mnozí lidé mají strach,
že Bible může mít pravdu
i v jiných oblastech,
například v těch,
které hovoří o osobní
odpovědnosti vůči Bohu.
To by ale znamenalo
nutnost mnohé v životě
změnit, ale tuto cenu
není mnoho lidí ochotno
zaplatit. Je zřejmě
jednodušší dát se na
cestu pochybností a
nedůvěry.***

Biologové nás učí, že existuje genetický zákon, podle kterého je nemožné, aby se jeden druh zvířat přeměnil v jiný druh. Několik příkladů pro objasnění: z kočky se nikdy nevyvine pes! Žádný lev se nevyvine ve slona. Z krokodýla se nestane pták.

Když vývojová teorie podkládá svá tvrzení potřebou stovek miliónů let, pak je to velice pochybné tvrzení a především ne vědecký důkaz. Jestliže by se to opravdu tak dělo, pak bychom museli přechodné formy nalézt ve zkamenělinách, a to se nestalo!

- Nenacházíme žádné přechodné formy z jednoho druhu zvířat v jiný druh.
- Nevyskytuje se žádný druh ptáků s křídly, kterému by neustále narůstalo větší peří nebo křídla.
- Každý druh zvířete, ptáků, nebo ryb nalézáme ve zkamenělinách v jejich hotové formě.

Rozmnožování a změny jsou možné jen v rámci druhu.

Dnešní věda zná genetický kód, který se nachází v každém živém tvor. Tento kód se stará o to, aby v genu nevznikla žádná možnost vzniku nového druhu. Existuje ale široká škála různých variant v jednom druhu. Proto je také možné, že nacházíme např. v druhu psů, koček a ptáků mnoho různých ras. Není to ale důkaz evoluce, ale mutace.

Mnozí lidé si myslí, že křížením různých druhů vzniknou nové druhy zvířat. Ve výjimečných případech můžeme různé druhy křížit, ale vzniklá zvířata nejsou schopná se dále množit. Jako příklad uvedeme křížení koně s oslem, kdy vznikne tzv. mul. Ten se ale nemůže dále rozmnožovat.

Ryby se nikdy nemohou stát suchozemskými zvířaty.

Věda tvrdí: „Asi před 375 milióny let se změnilo podnebí a nastalo období sucha. Jeden druh ryb ale přežil, protože měl silné ploutve, které mu umožnily plazit se po zemi. Ostatní ryby uhynuly. Během dalších miliónů let se rodily ryby s ještě silnějšími ploutvemi. Nakonec se některým zvířatům vyvinuly z ploutví nohy“. Tak to můžeme číst v učebnici pro děti. (Dinosaurier, Mammuts, Neandertaler, strana 8, Anne Mc Cord, lektor v pedagogickém oddělení Britského musea v Londýně.)

Na mnoha místech země také můžeme vidět, co se stane s rybami, když v řekách nebo rybnících pomalu vysychá voda. V dávné minulosti tomu tak zřejmě podle mínění vědců nebylo. Ryby tenkrát byly asi inteligentnější než jsou dnes. Když ještě řekneme, že se to událo před stovkami miliónů let, pak tomu věří každý člověk, který není orientovaný na Bibli.

Oč přesnější je biblická zpráva o stvoření, která říká, že byla stvořena zvířata na zemi i ve vodě, všechna podle svého druhu. Poznatky o struktuře genů zcela odpovídají biblické zprávě o stvoření. Zde souhlasí biologická pravda s biblickou pravdou.

Také vegetace se může rozmnožovat jen v rámci svého druhu

Příklad: Z růže nemůže být vypěstován tulipán, ze smrku borovice, z jabloně hruška, z rajčete okurka atd. To dnes ví každé dítě. Když nedokáže genová technika změnit jeden druh rostlin na jiný, jak by se to mohlo podařit náhodě? Podle biologických zákonů to nedokáže ani období několika miliónů let. Bible nám jasně potvrzuje biologické zákony.

1 M 1,11.12: „Potom řekl Bůh: Zplod' země trávu, a bylinu vydávající símě, a strom plodný, nesoucí ovoce podle pokolení svého, v němž by bylo símě jeho na zemi. A stalo se tak. Nebo země vydala trávu, a bylinu nesoucí semeno podle pokolení svého, i strom přinášející ovoce, v němž bylo símě jeho, podle pokolení jeho. A viděl Bůh, že to bylo dobré.“

1 M 1,21-24: „I stvořil Bůh velryby veliké a všelijakou duši živou, hýbající se, kteroužto v hojnosti vydaly vody podle pokolení jejich, a všeliké ptactvo křídla mající, podle pokolení jeho. A viděl Bůh, že to bylo dobré. I požehnal jim Bůh, řka: Plodtež se a množte se, a naplňte vody mořské; též ptactvo ať se rozmnožuje na zemi! I byl večer a bylo jitro, den pátý. Řekl též Bůh: Vydej země duši živou, jednu každou podle pokolení jejího, horda a zeměplazy, i zvěř zemskou, podle pokolení jejího. A stalo se tak.“

Získané vlastnosti a schopnosti nejsou dědičné.

Uvedu dva příklady:

1/ Jak přišla žirafa k dlouhému krku.

Neexistuje jiné zvíře, které by mělo podobnou délku krku, jakou má žirafa. Podle evoluční teorie, se toto zvíře vyvinulo z jiného druhu, který měl podstatně kratší krk. Vědě zůstává jediné vysvětlení, že dané zvíře bylo nuceno přizpůsobit se svému okolí, zejména při hledání potravy. Postupem času zvíře nacházelo méně potravy na zemi, proto ji stále častěji hledalo na stromech, více a více muselo natahovat krk. Tak se za života krk prodloužil jen nepatrně. Tuto „výhodu“ předala žirafa na své potomky a tímto systémem se během miliónů let prodloužil žirafě krk do dnešní velikosti.

Toto podání zní směšně, ale vymyslel si to filosof a evolucionista Lamarck (1744-1829). Až do 70. let se

běžně používalo při vyučování na školách. Dnes již tomu nevěří ani evolucionisté. Lepší vysvětlení pro dlouhý krk žirafy, ale neexistuje. Ve zkamenělinách nenacházíme žádné přechodné formy s prodlužujícím se krkem žiraf. Ve skutečnosti bychom museli nacházet zkameněliny žiraf s různými délkami krků.

2/ Jak přišel slon k chobotu a ke klům?

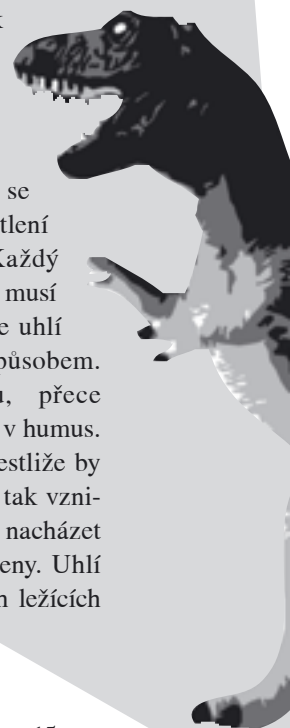
Jelikož argumentace je založena na úplně stejném principu jako u žirafy, nepovažuji za nutné ji uvádět. (Ursprung der Arten, RORO RO Taschenbuch s. 42, 1969)

Jestliže platí to, co je řečeno o vývoji a předávání získaných tělesných vlastností u žirafy a slona, pak by také vytrénované svaly člověka musely být dědičné. I v této oblasti odkazuje evoluce jen na dlouhá časová údobí, aby vysvětlení vypadalo alespoň trochu důvěryhodně.

Problém stáří země.

Jak vysvětluje věda vznik uhlí? Opravdu to stojí za to, vzít si lexikon a přečíst si mnohé teorie. Uvedu jen jeden příklad ze školní učebnice. „Před dlouhou, velmi dlouhou dobou (asi před 300 milióny let) byla velká část Země pokryta stromy. Stromy umíraly a padaly a byly postupně přikrývány hlínou. Tlak z hora a teplo ze spodu způsobily, že se ze stromů stalo uhlí.“

Zvykl jsem si pokusit se pochopit podávané vysvětlení „selským rozumem“. Každý normálně myslící člověk si musí položit otázku, jestli může uhlí vzniknout popsáním způsobem. Stromy které spadnou, přece ztrouchniví a přemění se v humus. To známe z našich lesů. Jestliže by ale v minulosti uhlí přece tak vzniklo, pak bychom, museli nacházet jednotlivé zuhelnatělé kmeny. Uhlí ale nacházíme ve vrstvách ležících

nad sebou, a ty by nikdy nemohly vzniknout z převrácených stromů v časovém odstupu. Byly nalezeny i stojící zuhelnatělé stromy.

Jiná teorie říká, že se v době 300 miliónů let změnila rašelina v uhlí. Toto tvrzení vyvracejí mnozí vědci, jako např. John C. Whitcomb v knize „Die Welt, die unterging“ str. 75.

Uhlí může vzniknout jen z čerstvého a ne ze shnilého dřeva. Když se dostane do země, musí mu být úplně uzavřen přístup vzduchu. Jestliže se množství dřeva dostane do malé hloubky a tím pod malý tlak, pak vznikne uhlí hnědé, nebo tzv. dřevěné uhlí. Ve velkých hloubkách pod velkým tlakem vzniká uhlí černé.

Uhelná pole tak, jak je nacházíme, mohla vzniknout jen stlačením celých lesů. To se ale mohlo stát jen při obrovské vodní katastrofě, protože v uhlí se nachází i zkamenělí vodní živočichové a mušle.

Toto všechno je zřetelný důkaz o neobvyklé vodní katastrofě, která je popsána v Bibli. Jedno nám musí být jasné, že uhlí nemůže vzniknout pomalým ponořováním vegetace do bahna či země během dlouhých časových údobí.

Jak rychle může vzniknout uhlí?

Věda prováděla v tomto směru hodně pokusů na universitě v Utahu. O pokusech Dr. George R. Hillema na této universitě se můžeme dočíst v knize „Die Welt, die unterging“, od Johna C. Whitcoma (Telos 1179, str. 82).

Pokusy se dá dokázat, že uhlí může vzniknout ze dřeva bez přístupu vzduchu a za vysokého tlaku během 15-20 minut. Za určitých předpokladů je možné změnit kus dřeva na uhlí i nejen během několika minut, ale i vteřin. Na tuto skutečnost ukázalo praktické použití dřevěných pilotů. „Již v 19. století bylo pozorováno, že při zatloukání dřevěných pilotů pomocí parního bera-
nidla, se mění vnitřek pilotů na uhlí. (Wort und Wissen , Karbon studien str. 7, Joachim Scheven, Hänslers – Verlag!)

To znamená, že ke vzniku uhlí v zemských hlubinách není zapotřebí miliónů let. Za okolností, které se vyskytly např. při potopě, vzniklo uhlí ve velice krátké době. Výše popsané pokusy také potvrzují biblickou zprávu o potopě jako vysoce důvěryhodnou.

Je také možné, že mnozí lidé mají strach, že Bible může mít pravdu i v jiných oblastech, například v těch, které hovoří o osobní odpovědnosti vůči Bohu. To by ale znamenalo nutnost mnohé v životě změnit, ale tuto cenu není mnoho lidí ochotno zaplatit. Je zřejmě jednodušší dát se na cestu pochybností a nedůvěry. □

Armin Krakolinig, volně přeložil J. Juřica

Zač

V den, kdy se stala následující příhoda, nebylo ve škole vyučování. Studenti byli na břehu Michiganského jezera a úskočně sledovali napínavý zápas ztroskotané lodi s mocnými vlnami. V noci se nad městem Evanston strhla prudká bouře. Poškodila mnoho domů. Také i parník, který se v noci pokoušel dostat do přístavu, narazil na skálu, silně se poškodil a životy cestujících byly ve vážném nebezpečí.

Vycházelo slunce. Vlny se vysoko zvedaly a divoký příliv bičoval písčité břeh. Rozbouřené vlny se přelévaly přes palubu uvízlé lodi. Ustrašení pozorovatelé na břehu viděli na palubě cestující, kteří se tlačili u zábradlí a volali o pomoc. Zdálo se být holou nemožností poslat jim pomoc a zachránit je. Vzdálenost od břehu byla příliš velká aby se jim dalo hodit lano. Na rozbouřenou hladinu ani nemohly být spuštěny záchranné čluny. Proplout rozbouřenými vodami byl čin, o který se zatím nikdo nepokusil. Mezi diváky byl také jeden odvážný student. Přistoupil k jednomu z námořníků a zeptal se ho: „Nemůžete nic podniknout k záchraně lidí na ztroskotané lodi?“ „Myslíte, že jsme čekali až přijdete vy a zeptáte se, zdali je možné pro záchranu něco vykonat?“ řekl námořník. Ze ztroskotané lodě spustili záchranné čluny a za půl minuty byly rozbité. Několika ženám dali záchranné pásy, ale žádná se nezachránila.“

chránce

Námořník chtěl odejít. Student ho ale zadržel. „A co lano?“

„Kdo lano dohodí tak daleko? Vy?“ Námořník chtěl opět odejít, ale student ho znovu zadržel.

„Máte lano, které by dosáhlo až na loď, kdyby ho tam někdo chtěl dopravit?“ Námořník se posměšně usmál. „Zdá se mi, že jste nějak moc zvědavý, nemyslíte? Lano máme dost dlouhé, ale budete čekat až vám narostou křídla, abyste s ním dolétli k lodi?“

Student se podíval námořníkovi přímo do očí a naprosto rozhodně odmítl jeho poznámku: „Ne, křídla mi nenarostou, ale já najdu cestu, jak dopravit lano na loď! Je mnohem lepší pokusit se o nemožné, než jen stát a rozumovat.“

„Kdo je tam dopraví, vy?“

„Na tom nezáleží,“ zněla krátká odpověď. „Říkáte, že máte potřebné lano. Přineste ho!“

Překvapený námořník běžel k záchranné stanici pro lano.

Mezitím se student, Eduard Spencer, svlékl a připravil se skočit do rozbouřených vln.

„Edo, ty ses zbláznil! K lodi nedopluješ a zvlášť ne s lanem. Nejenom, že nepomůžeš lidem na ztroskotané lodi, ale i sám zahyneš.“

Edova odpověď byla krátká. „Možná, ale stojí to za pokus. Někdo se o to musí pokusit a já jsem se pro to už rozhodl.“

Jeden konec lana si uvázal kolem těla. „Poplavu“, pravil, „vy hoši dejte pozor na lano. Až dám znamení, pak táhněte!“

Jeho odvážný boj začal. Zraky všech stojících lidí na břehu byly upřeny na plovoucího studenta. Střídavé výkřiky naděje i zoufalství provázely jeho čin. Byl to srdcervoucí zápas rozbouřeného jezera s mužem, který se nechtěl poddat zuřícímu živlu. Ale co se zdálo nemožné, podařilo se. Dostal se těsně k lodi a z paluby mu mohli hodit lano.

Když diváci uviděli studentovu postavu na palubě lodi, dali se do jásotu. Avšak on stál jenom chvíli, nemohl marnit čas. Lodi hrozilo nebezpečí, že se může každým okamžikem rozpadnout na kusy. Přivázal si jednoho člověka na záda, dal znamení a skočil do vody.

Za krátkou dobu ho ochotné ruce vytáhly na břeh a ustrašení přátelé se shlukli kolem něho, když náklad ukládal na písek. Znovu se vydal do bouřících vln.

Po chvíli se znovu vrátil s jedním člověkem. Po třetí, počtvrté. To se opakovalo sedmnáctkrát. Vždy zachránil jednoho člověka. Nyní ale klesl vysílením do písku a upadl do bezvědomí. Dílo záchrany bylo dokonáno!

V nemocnici ležel záchránce mnoho hodin v bezvědomí. Když se pobral, jeho oči chvíli bloudily po tichém nemocničním pokoji. Zastavily se na bílé oděné ošetřovatelce. Zaseptal:

„Sestro, ach sestro!“

„Co si přejete?“

„Zachránil jsem všechny?“

„Ano“, odpověděla třesoucím se

hlasem, vykonal jste to, co jste mohl a co nejlépe! Nyní si odpočiňte a brzy budete opět zdrav.“

Následovaly horečky a dny blouznění. Když se nemocný zmítal na loži, stále mluvil o břemeni své duše: „Bojím se, že jsem neudělal, co jsem mohl. Udělal jsem skutečně všechno, co bylo v mých silách? Bojím se, že ne. Kolik lidí bylo na lodi? Jenom sedmnáct? Sestro, sestro, zůstal tam ještě někdo? Oh, bojím se, že jsem neudělal, co jsem mohl udělat!“

To je podivuhodná láska obětavého studenta. Dílo záchrany člověka stojí za námahu. To není pouze „něčí“ práce, to je tvá práce. Nejsi snad jen „divákem na břehu?“ To stojí za zamýšlení. □

Ukázka z knihy : *Lebensbilder, Saatkorn – Verlag.*

Překlad – J. Juřica

Láska a láska

Foto: Hemera

PAVEL KÁBRT

***Hlasovat
pro lásku
je snadné,
milovat už
méně. Láska
představuje
určitý řád.
Není to
chaos.***

Jednou se nás ptala starší paní učitelka angličtiny, jakou bychom chtěli mít ženu. Abychom vyjmenovali nějaké vlastnosti. Ve třídě se hlásilo mnoho rukou – byli jsme již trochu odrostlejší žáci, někteří měli i rodiny. Jeden říkal: chytrou, jiný hezkou, další inteligentní, štíhlou, mladou, sexy, bohatou, pořádnou, pracovitou a vzdělanou. Někdo řekl: ne slepici. Paní učitelka nám překládala tato česká slova do angličtiny, jak to jen šlo. I když se někdy zasmála, viděl jsem na ní, že není něco v pořádku. Když už jsme vyčerpali všechny vlastnosti, zeptala se překvapeně: A už vás nic nenapadá? Marně jsme přemýšleli. Pak se zeptala smutně: vy byste nikdo nechtěl mít ženou hodnou ?

Opravdu, na hodnou ženu si nikdo nevzpomněl. Přitom právě toto slovo se do angličtiny překládá velmi obtížně. Angličané znají hodné ženy, ale slovo pro tuto vlastnost nemají. Každý ví, kdo je to hodný člověk. Je to krásné slovo. Někdo by se mohl hádat, že nic neříká. Mně ale říká moc! Hodný člověk je milující člověk. Miluje lidi a pomáhá jim. Není to sobec. O sobci neřekneme, že je hodný. Ani o lakomci. Ani o tom, kdo na nás nemá nikdy čas. Ani o tom, kdo nám nikdy nepomůže. Hodný člověk je velmi široký pojem a určitě souvisí s láskou.

Struktura se specifickou složitostí

Kdo je proto, aby na světě byla láska? Já, já, já, a já taky, a i já tady. Snad málem úplně všichni. Proč tedy není? Hlasovat pro lásku je snadné, milovat už

méně. Láska představuje určitý řád. Není to chaos. Vědci teprve nedávno rozlišili dva druhy řádu. Jeden se jmenuje řád s nízkým stupněm informace, druhý aperiodický řád s vysokým stupněm informace. Představme si knihu, která má sto stran a všech sto stran obsahuje jen jednu větu: Miluji tě. Mnohotisíckrát za sebou jen tato jedna věta. To není chaos. Je to uspořádané, pěkné, jako krystal - ale je to řád s nízkou informací. Někteří lidé se tomuto řádu podobají. Hlasují pro lásku, souhlasí s tolerancí, jsou pro. Ale jejich představa o lásce je velmi malá. Mlhavá. To je řád s nízkou informací. Nedoporučuji s těmito lidmi vstupovat do manželství. Zakládat rodinu. Jsou pro lásku, ale neví, oč jde. Nemusí být nutně zlí, ale jejich „miluji tě“ je riziko. Co tím myslí? Krystaly jsou krásné, třeba sněhové vločky. Ale jen do jara. Jiné zas, jako třeba sůl, než na ně zaprší. Krystaly jsou uspořádané, periodicky, s nízkým stupněm informace. Jsou pěkné, než...

Hlasujme pro to, o čem něco víme

A pak je druhá kniha. Ta začíná stejně pěkně. Větou: Miluji tě. Ale

tahle věta se už moc neopakuje. Místo prostého opakování je rozvedena (a tak předchází rozvodům). Miluji tě, a myslím tím, že když onemocníš, budu se o tebe starat. Také tím myslím, že tě nikdy neopustím, a budu chtít tvoje dobro. Ani nemusíš být nějak zvlášť hezká, chytrá, vzdělaná, štíhlá, bohatá. Prostě tě mám rád jaká jsi, a tím myslím, že chci, abys byla ještě blíž Bohu. Myslím tím, že ti chci pomáhat přiblížit se Kristu, být jako on. Miluji tě, a to podle Kristova vzoru. On i mne miluje, přestože na mně není nic moc k pomilování. To na tobě je toho víc. Myslím tím tedy, že se chci také za tebe obětovat. On se také pro nás obětoval. On mi ukázal, co je láska. Kdyby sis někdy nebyla jistá, co tím miluji tě myslím, tak se zamysli nad jeho láskou. A je ti to hned jasné. Můžeš mě vzít také za slovo. Víš, na čem jsi.

Toto je řád s vysokým stupněm informace. Není to tupé opakování něčeho, co jsem někde zaslechl a mám o tom jen mlhavý pojem. Toto je řád, který může stmelit rodinu proti všem nepřízním života. Když alespoň jeden z partnerů má takovéto specifické vyznání lásky, neperiodické, s vysokým stupněm informace, je velká naděje, že to stmelí jeho rodinu. Nejen do jara a prvního deště. Mnozí svatí lidé takto milovali. Takovou lásku měl jistě Ježíš Kristus. Lásku, která vydrží. U které víte, na čem jste. Lásku k partnerovi, k dětem, přátelům, lásku k Bohu. Ano, ta vydrží. Je silnější než smrt. Kristus ji skrze své následovníky dosud nabízí všem, kdo ji chtějí. Kdyby taková láska byla v rodinách, advokáti by měli o moc méně práce. Proč ji tedy nemít? Proč ji nechťít? Vy opravdu nechcete mít hodnou ženu? A ty ženo, nechťěla bys mít hodného muže i poté, až již třeba nebudeš tak...no, jak se to vlastně řekne anglicky? To už jsem zapomněl. Ale na hodné lidi – tak to tedy ne! □

Zbytečné otázky

CHARLES H. SPURGEON

V současnosti se velice těžko najde prostá dětská víra. Stává se zvykem, ničemu nevěřit a všechno zpochybnit. Pochybností je tolik, jako je borůvek v lese, po kterých zůstanou na rukou a rtech tmavé skvrny. Zdá se mi zvláštní, že pokud jde o vlastní záchranu, pak lidé doslova „vyhrabou všechny možné překážky“. Kdybych byl odsouzen k smrti a dostal zprávu o udělené milosti, nehledal bych rozumný důvod, proč nemůžu být omilostněn. To bych přenechal svým nepřátelům.

Díval bych se docela jiným směrem. Mluvit a jednat proti vlastnímu životu je druh sebevraždy, kterou může provést jen hlupák. Sbírat důvody proti vlastní naději je stejné, jako sedět na větvi, kterou si sám podřezávám. Ale přece se zdá, že mnozí jsou advokáti své záhuby. „Prošťarají“ celou Bibli, pak sáhnou k rozumu, filozofii a k nevěře, aby si před „nosem“ zavřeli dveře. Rozumný člověk se tak uboze nechová!

Mnozí, kteří ještě mají náboženské cítění, se snaží zapudit nepohodlné otázky svého svědomí, aby zpochybnili velké pravdy knihy Zjevení. Je přece přirozené, že Bible obsahuje velká tajemství. Jak by měl hovořit nekonečný Bůh, aby všechny jeho myšlenky pochopil člověk, jehož myšlení je omezené? Je vrcholem „hlouposti“, kvůli jedné nepochopené myšlence, zahodit 49 jednoduchých zachraňujících pravd. Připomíná to dva hladové filosofy v restauraci, kteří diskutují o jídle a odejdou hladoví, zatím co u jiného

stolu jí vesničan a bez filozofování tiší svůj hlad.

Tisíce lidí se těší ze své víry, protože přijali evangelium jako malé děti, bez uměle vytvořených problémů, zatím co jiní stále nacházejí těžkosti. Znam hodně lidí, kteří se rozhodli nepřijmout Krista dříve, dokud neporozumí všem pravdám.

Na tomto místě musím vyslovit varování před kritikou Božího slova. Žádný jiný zvyk nemůže být horší. Je to opovážlivost korigovat Stvořitele. Kdo Bibli při čtení rozkouskuje, brzy ztratí víru. Pocit úcty je zdravý, ale povýšené kritizování Božího slova zničí každý správný vztah k Bohu.

Pokud člověk přečetl Písmo s hrdým kritickým duchem, může se stát, že při pocitu potřeby záchrance, mu jeho svědomí zabráni hledat útěchu v Božím slově, protože předtím s ním špatně zacházel. Když přijde doba nouze, pak studna kterou zaházel kameny mu nedá doušek vody pro ukojení žízně. Braň se tomu, abys zneuctíval Boží slovo, abys zavrhl jediného přítele, který ti může pomoci v hodině nouze a strachu!

Nenechejme si zničit ostrou kritikou dary, které jsme dostali. Snad budeme zítra potřebovat zaslíbení, které se nám dnes zdají nepotřebná, nebo místa, která jsou kritiky nejvíce napadaná. Proto chceme poklad Bible chránit a nevzdat se jediného řádku. □

Z knihy „Die Tür ist offen.“ (CLV Bielefeld) přeložil J. Juřica

Utrpení

Ježíš je vždy ještě větší

PETER HAHNE

**„Jako ten,
kteréhož
matka jeho
těší, tak já
vás těšiti
budu, a tak
v Jeruzalémě
potěšování
budete“.
Izaiáš 66,13**

Jednou jsem četl, že „trpět“ snad znamená jen vést hlubší život. Život v těsné Boží blízkosti. Život, v němž si mimořádně uvědomujeme lidskou slabost, ale také Boží všemohoucnost. Kdy smysl utrpení zůstává ještě tajemstvím, avšak Boží milosrdenství a pokoj se zvlášť výrazně projevují. U hrobu obětí bombardování Bethélu uvažoval Friedrich Bodelschwingh takto: „Boží neproniknutelné tajemství je s námi. Nad námi svítí Boží milosrdenství. Odevzdáváme se Božímu pokoji. Nebojme se – toliko věrme!“

Právě tehdy, kdy se nám zdá, že utrpení a břemena jsou nad naše síly, smíme se ujistit o Boží všemohoucnosti. Tato skutečnost mi pronikla doslova až do morku kostí při jednom velkém aidlingském shromáždění, kdy 8 000 mladých lidí zpívalo radostnou píseň od Gerharda Snittera: „Ale Pán je vždy ještě větší... Text písně zní: „Vlny bolesti spoutávají můj pohled, zatemňují, táhnou mě zpět. Utrpení způsobené strádáním, beznadějí, zlobou, hroby a dobou nemoci. Ale Pán je vždy

ještě větší, větší, než mohu domyslet. Stvořil celý vesmír. Všechno mu je podřízeno.“ To se mi vrylo do srdce a bylo mi opravdovou pomocí v mnoha životních situacích. Toto radostné a vzdorovité „Ale!“

Dietrich Bonhoeffer píše:

**„Ve mně je tma,
ale u tebe je světlo.
Jsem osamocen,
ale ty mě neopustíš.
Jsem malomyslný,
ale u tebe je pomoc.
Jsem neklidný,
ale u tebe je pokoj.
Ve mně je hořkost,
ale u tebe je trpělivost.
Nerozumím tvým cestám,
ale ty mou cestu znáš“**

Když se přidržíme Boha, dovolíme věčnosti, aby projevila svou moc nad bolestí naší přítomnosti. A tu se proporce upraví, takže se naše utrpení objeví v novém světle:

**„Věčnosti, osvět jasně tuto dobu,
aby se nám malé malým stalo,
a aby se nám velké velkým ukázalo,
blažená ty věčnosti.“**

Jestliže zasvítí do doby našeho utrpení věčnost, nestane se tak proto, aby nám propůjčila jakýsi nádech sentimentality či pocit štěstí. Jde o utěšující jistotu: Ježíš je vždy ještě větší! Utrpení se nezmenší, nezlehčí ani neskryje. Utrpení se též automaticky neodmítá. Bůh nám nezaručuje, že budeme od utrpení osvobození, ale pomáhá nám ho nést, pomáhá nám, abychom obstáli a zvítězili. „Bůh je Bohem, který nese“ (Bonhoeffer), není to žádný bezcitný sadista. Bůh nás třeba utrpení nezbaví, ale v každém případě do našeho utrpení vstupuje.

Jak Bůh utěšuje

Ústřední a pro mne nejdůležitější slovo biblické útěchy je v proroctví Izaiáše, kde Bůh říká : Izaiáš 66,13: „*Jako ten, kteréhož matka jeho těší, tak já vás těšiti budu, a tak v Jeruzalémě potěšování budete*“.

Bůh nám připomíná naši matku. Nenasadila svůj život, abychom my mohli žít? Nebyl její klín útočištěm pro nás děti, ustrašené a plačící? Neměla pro nás vždycky čas? Neměla vždy laskavé slovo, které pomohlo a potěšilo? Nebyla to její ruka, která nás večer co večer hladila po vlasech; neprovázely nás její modlitby do života? Bůh se srovnává s obětavou láskou utěšující matky. Jaký to nádherný obraz!

Jaké by to přineslo požehnání – jednoduše se jednou zcela pokořit! Spustit se do Boží lásky jako do náruče milovaného člověka. V ní najdeme bezpečí v opuštěnosti, obecnství s Bohem ve svém osamocení. Před Bohem nemusím předstírat, že jsem silný, když takový stejně nejsem.

Žijeme stále podle zásady, že má význam jen zdraví, výkonnost, síla a vitalita. Je poptávka po silácích, po lidech sebevědomých a úspěšných. Proto se pokoušíme nemoc a bolest potlačit a zlehčit. Jsou jen nevídanými, rušivými faktory. Dnes se žádá jen silná vůle. Jaká ubohost! Bohu mohu za všech okolností přinést jako matce nebo otcí všechny své bolesti, od těch nejmenších až po ta největší trápení.

Bůh nás neodbude jen několika frázemi, jako: „Nic si z toho nedělej!“ – „neber to tak tragicky!“ – „To bude zase dobré...“

Takovou nejpapouličkou útěchu Bůh nedává. Matka přece nekonejší své trpící dítě pohrůzkami: „Buď zticha! Přestaň už konečně plakat!“ Přitiskne je tím víc ke svému srdci. Její láska, její porozumění, její pouhá

blízkost působí jako útěcha. Tělesná bolest snad ještě zůstane, ale dítě se přece uklidní, protože ví, že je skryto v matčině náručí.

Útěcha je moc, která zdrceného člověka posílí. Útěcha je věrnost, s kterou utěšitel provází trpícího. Útěchu dostanu od toho, komu mohu důvěřovat. V angličtině známe sloveso „to trust“ – důvěřovat. Člověk, který Bohu dětsky důvěřuje, je u pramene pravé útěchy.

Ježíš stačí

Nenamáhejte se nikdy tím, že byste chtěli všemu rozumět. Jinak se vydáváte v nebezpečí, že utrpení vás zdolá dřív, než se s ním naučíte žít. Jestliže je Bůh skutečně Bohem, pak jedná jako svrchovaný Pán.

Ve svém utrpení nenajdeme pro všechno vysvětlení. Jak bychom chtěli vysvětlit nečekané úmrtí mnoha lidí:

Když přejede opilý řidič auta holčičku. Když zemře mladá matka a zanechá svého muže se čtyřmi malými dětmi. Kolegu na pracovišti náhle postihne smrtelný srdeční záchvat, nebo nás samotné nevléčitelná nemoc. Jak vysvětlit válečné zápletky, nouzi a bídu. Jak často stojíme bezmocní a nenalézáme vysvětlení! Není žádný patent na odpověď, ani žádný recept na útěchu. Jak povrchní, ano i bezcitné mohou být často lidská slova útěchy – byť i zbožná!

Přečtěte si jednou Žalm. Tu se autor zamýšlí nad svým životem plným utrpení. A nad tím, že se nevěřícím často vede lépe než věřícím (což vyvolává u mnohých křesťanů mnohdy vážné pokušení a mučivé otázky!) Chce pochopit a porozumět. Ale pak musí přiznat: Žalm 73,16: „*Chtěl jsem to rozumem vystihnouti, ale vidělo mi se pracono*.“ Neuvázne tedy v hloubání, pochybnostech a otázkách. Neutíká také plný vzdoru nebo s obviněním před Boha. Utíká se k Bohu. Žalm 73,17: „*Až jsem všel do svatyní Boha silného*“, Žalmista mění své stanovisko. Dochází i ke změně míst. Neotáčí se již úzkostlivě kolem svého „já“, ale obrací se k Bohu. Z místa, kde mu životní síly jen unikaly, jde tam, kde mu sil přibývá. Ve světle věčnosti poznává pomíjivost svého utrpení a zároveň i prchavost štěstí nevěřících. Zjišťuje: Není všechno zlato, co se „bez Boha“ třpytí. Záleží na cíli.

Georg Neumark, který se narodil v r. 1621, cestoval jako 20letý student z Königsbergu do Kielu. Měl s sebou jen tolik peněz, aby se mohl dát zapsat na univerzitu. Cestou byl přepaden a oloupen. K tomu ještě byla v r. 1641 krutá zima, nemilosrdná, působící mnohá strádání. V těchto měsících, plných utrpení, složil Neumark du-

chovní píseň plnou útěchy: „*Kdo se cele spolehne na milostivého Boha.*“ Z textu písně cítíme klid křesťana, který se odpoutává od vlastního utrpení a sleduje cesty Boží. „*Nemysli si při svém soužení, že jsi Bohem opuštěn, a že mu na klíně sedí ten, který se sytí stálým štěstím. Zakrátko se mnohé změní, a každý půjde k svému cíli.*“

Pisatel 73. Žalmu přináší své utrpení Bohu. Tím je překonává. Není to žádná droga, ani vrcholný pocit blouznění. V osobním setkání s Bohem a v modlitbě získává novou důvěru. Kdo se modlí, dostává do svého života řád. Opouští své vlastní stanovisko a uchyluje se do Boží blízkosti. Tam získává perspektivu budoucnosti, která činí dnešek únosným. Když přinesu své utrpení Bohu, nestává se tím srozumitelnějším, ale v každém případě je však snesitelnější. Judský král Chizkiáš říká v těžké životní chvíli Bohu: Izaiáš 38,17a: „*Aj, v čas pokoje potkala mne byla hořkost nejhořčejší, ale tobě zalíbilo se vytrhnouti duši mou z propasti zkažen.*“ Dále je uvedeno v Žalmu 73,23 „*A však vždycky jsem byl s tebou, nebo jsi mne ujal za mou pravici.*“ Verš 26: „*Ač tělo i srdce mé hyne, skála srdce mého, a díl můj Bůh jest na věky.*“

Z otázky, která Boha obžalovává, se stává modlitební rozhovor s Bohem. Teď už není tématem žalmisty jeho utrpení, ale sám Bůh. Je to jistota, že přes všechny pochybnosti a otázky, přes utrpení a slzy přece platí: Ježíš stačí! □

Ukázka z knihy: *Utrpení – proč je Bůh dopouští?* Peter Hahne, Nakladatelství Kompas

Bůh? Co je to?

Ve starém Řecku, kolébce demokracie, měli zvláštní zvyk. Stavěli oltáře a domy různým bohům. Bohů byl bohatý výběr. Afrodita slibovala krásu a sex, Artemis dobrý úlovek, Apollón efektní umělecké vlohy, Hermés výhodné obchody a štěstí na cestách, Héra šťastné manželství a tak dále. Každý občan měl svou oblíbenou kombinaci bohů, kterým obětoval svůj život. Svůj čas, schopnosti, peníze, sny, tedy život. Nic víc, nic méně. Tak jako staří Řekové přinášíme i my, lidé 21. století, nemalé oběti na pomyslné oltáře krásy, zábavy, obchodu, majetku, cestování, rodinného krbu. A máme s tím i stejnou potíž jako ve starém Řecku: Čím více se pachtíme za tou svou kombinací moderních bohů, tím méně jsme uspokojeni. Nějak pořád tušíme, že naše životy mají větší cenu, že to, oč ve skutečnosti pořád podvědomě usilujeme, je cosi ještě vyššího, ryzejšího, nám neznámého. Trápili se tím i Řekové a proto si alespoň postavili v Aténách i oltář s nápisem: Neznámému bohu.

Když to uviděl jeden z prvních křesťanů, židovský učenec Pavel z Tarsu, vystoupil na aténské náměstí s památným prohlášením: „Koho takto uctíváte a ještě neznáte, toho vám zvěstuji. Bůh, který učinil svět a všechno, co je v něm, ten je pánem nebe i země, a nebydlí v chrámech, které si lidé vystavěli, ani si nedává od lidí sloužit, jako by byl na nich závislý. Vždyť je to on sám, kdo všemu dává život, dech i všechno ostatní. On stvořil z jednoho člověka všechno lidstvo, aby přebývalo na povrchu země, určil pevná roční údobí i hranice lidských sídel. Bůh to učinil proto, aby jej lidé hledali, zda by se ho snad nějakým způsobem mohli dopátrat a tak jej nalézt, a přece není od nikoho z nás daleko.“ (Bible, Skutky apoštolů 17. kapitola, 22.-30. verš)

Pavel mi v Bibli představil něco mimořádného – skrytého, ale živého Boha. Ne další zbytečné břemeno, další blýskavou modlu, ale úžasnou bytost, která tvoří vesmíry a zároveň s nevýslovným citem promlouvá přímo k lidskému srdci. Jen tento Bůh je od té chvíle hoden mého drahocenného času. Jen on totiž dokáže uspokojit mou palčivou žízeň po opravdovém životě. „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, já jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví. Nebudeš mít jiného boha mimo mne“ (Bible, 2. Mojžíšova 20,2-3) – tak se sám představuje v prvním přikázání svého Desatera. Vyvádí svou mocnou rukou z egyptského, řeckého i různých dnešních otroctví staronovým modlám. Podle Bible přišel dokonce na Zemi jako člověk, Ježíš, aby všem po štěstí a opravdovosti žiznicím napověděl: „Každý, kdo pije tuto vodu, bude mít opět žízeň. Kdo by se však napil vody, kterou mu dám já, nebude žiznit na věky“ (Bible, Evangelium podle Jana, 4,13-14). Přes tu letošní spoustu vody kolem – nemáte taky pořád tak sucho v srdci? □

Tomáš Kábrt

Moudrost nad zlato

Hospodinovo poučení, synu, neodmítej,
 Když napravuje tě, nezoufej;
 Koho miluje Hospodin, toho kárá
 Jak otec syna, jehož si oblíbil.
 Blaze člověku, jenž našel moudrost,
 Blaze člověku, jenž získal rozvahu!
 Přináší lepší zisk než stříbro,
 Její výnosy jsou nad zlato.
 Její cena je nad perly vyšší,
 Nic, v čem si libuješ, se jí nerovná.
 Dlouhověkost ve své pravici třímá,
 Bohatství a slávu drží v levici.
 Její cesty jsou plné potěšení,
 Její kroky vždy vedou k pokoji.
 Stromem života je těm, kdo se jí drží,
 Blaze je těm, kteří se jí uchopí!

Moudrostí založil Hospodin zemi,
 Prozřetelností nebe upevnil.
 Jeho věděním tryskají z hlubin proudy,
 Oblaka rosu skýtají.

Soudnost a prozíravost ať nesejdou ti z očí,
 Jak vzácný poklad je, synu opatruj.
 To ony darují tvé duši život,
 Právě ony tvé hrdlo okráší.
 Bezpečně pak půjdeš svoji cestou,
 Tvé nohy nebudou klopýtat.

Až půjdeš spát, nic nebude tě strašit,
 Až usneš, tvůj sen bude příjemný.
 Nebudeš se bát náhlého děsu,
 Ani zkázy, jež čeká ničemy.
 Hospodin bude stát po tvém boku,
 On sám tvé nohy před pastí ochrání!

Přísluví krále Šalamouna 3. kap. 11-26, NBK 2004

Foto: Corel

Církev zábavy

Bible jako „Show-Hit“ týdne. Znamý schow-master, Thomas Gottschalk, představil ve velikonočním týdnu v německé televizi biblický kvíz znalostí. Sám považoval toto vysílání za velmi přínosné. Které otázky odhalily neznalosti Bible? Např. Co stvořil Bůh nejdříve? Z čeho stvořil prvního člověka? Snad z opice? Kolik přikázání Bůh dal lidem? Lidé odpovídali: od sedmi do padesáti. Neměli vůbec tušení, o čem se v Bibli píše.

S tím je třeba něco udělat.

Bible byla nově objevena pro zábavu. Biblická přísloví se používají všude a za všech okolností. Nezáleží na tom, jestli je to při zkoušení kvality vína, při filmových ukázkách, nebo zda převlečený pastor pronáší zábavné, smích vyvolávající komentáře, obzvláště k osobě Ježíše nebo k zesměšňování Boha. Odpovídat mohli také politici a účastníci nočního života. Všechno doprovázel mohutný potlesk.

Lidem znalým Bible působí bolest ponižování její svatosti. Je za tím daleko více než necudnost, duchovní bída a úpadek tzv. křesťanů. Kristus, jako Stvořitel, Vykupitel a Soudce lidstva není předmětem zábavy a žertů. Evangelium je vážná věc, která rozhodne o věčném životě nebo záhubě člověka.

Je to důvod k zamyšlení. Ten, jehož náboženství je na úrovni zábavného televizního vysílání, je ztracen.

Ale nejde jen o to, že media nově objevila náboženství pro zábavu, ne, to objevily i mnohé církve. Evangelický hudebník Heinz R. Kunze mimo jiné řekl: „Církev musí dávat pozor, aby nepřinášela především zábavný a rozptýlující program, ale aby nabízela zásadní a úplně jiný pohled na věc.“

Kam to vede, když církev chce v zábavě konkurovat světu? Co má zábava společného s evangeliem? Jak se to projeví v životě víry křesťanů? Zamysleme se nad současnou skutečností.

(S příštím číslem vám můžeme zaslat brožúrku s obsahem vysílání Radia Monte Carlo: Věk církevní zábavy.) □

Redakce

